

POSTANOWIENIE

20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 20 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 29 kwietnia 2025 r., I AGa 55/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2700 zł (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

(M.T.)

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego E. spółka z o.o. w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 29 kwietnia 2025 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarżący jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę oczywiste zasadności skargi, wywodząc ją z zarzutów naruszenia przepisów postępowania tj. art. 382 k.p.c. oraz art. 327¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a także zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 405 k.c. Zarzuty te nie uzasadniają jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., Skarżący wskazał, że Sąd II instancji w istocie dokonał odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd I instancji, z pominięciem części materiału dowodowego. Zarzut ten w istocie sprowadzał się do polemiki z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd odwoławczy. Kontrola kasacyjna nie obejmuje ponownej oceny materiału dowodowego. Sam fakt dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń Sądu pierwszej instancji mieści się w granicach wynikających z art. 382 k.p.c. i nie stanowi naruszenia tego przepisu. Skarżący nie wykazał przy

tym, aby doszło do kwalifikowanego naruszenia art. 382 k.p.c., polegającego na całkowitym pominięciu istotnej części materiału dowodowego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 327¹ §1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art.391 § 1 k.p.c. należy wskazać, że uchybienia w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy mają charakter kwalifikowany, tj. gdy treść uzasadnienia w sposób zasadniczy lub całkowity uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Z uzasadnienia Sądu drugiej instancji możliwe jest bowiem odtworzenie podstaw faktycznych i prawnych rozstrzygnięcia oraz tok rozumowania Sądu.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 405 k.c. skarżący podnosi, że przepis ten został błędnie zastosowany wobec niewykazania przez powoda przesłanek bezpodstawnego wzbogacenia, w szczególności prawa własności spornych materiałów budowlanych objętych wskazanymi fakturami VAT. Argumenty pozwanego pozostają w ścisłym związku z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Zarzut błędnego zastosowania art. 405 k.c. został oparty na odmiennej od przyjętej przez Sąd drugiej instancji wersji stanu faktycznego, a także na polemice z dokonaną przez ten sąd kwalifikacją prawną roszczenia.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[a.†]

